

Правни основания и основни доводи

С настоящата жалба се оспорва Решението на Общия съд, с което се отхвърля искането на жалбоподателя за отмяна на решението на първи апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар от 23 юли 2009 г., с което се отхвърля неговата заявка за регистрация на фигуративна марка, съставена от хоризонтално съчетание на сив и червен цвят.

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят се позовава на нарушение на член 7, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕО) No 207/2009, като изтъква четири правни основания.

Първо, Общият съд разгледал отличителния характер на знак, различен от заявения в марката. Общият съд не разгледал знака в неговата цялост, а просто произволна комбинация от цветовете светло сиво и червено като червения цвят на светофара. В дадения случай не били взети предвид конкретните характеристики на цветовата комбинация, макар специфичното поддръждане на тези цветове във въпросната марка да било част от заявената марка и да придавало специфика на знака.

Второ, при преценката на отличителния характер Общият съд не взел предвид конкретните услуги, за които е подадена заявката за марка, и разгледал невъзможността ѝ да бъде защитавана във връзка със съвсем различни стоки. В обжалваното решение твърдението за липса на отличителен характер на марката било изведено от обстоятелството, че определени артикули или стоки обикновено са с въпросните цветове (части за двигатели на железопътни превозни средства и контролни табла на електрическо оборудване покрай железопътните линии; пътни знаци; железопътни бариери и железопътни знаци; влакове и бордюри на железопътните перони). Разглежданата заявка за марка обаче не била подадена за тези стоки. Общият съд не изложил причините, поради които една евентуална невъзможност на въпросната марка да бъде защитена по отношение на определени стоки от транспортния или железопътния сектор означава и че в дадения случай заявената марка не може да бъде защитена и по отношение на услугите.

Трето, Общият съд основал своята преценка на отличителния характер на марката на неправилно правно основание, когато оценил отличителния характер на марките за стоки и марките за услуги по един и същ начин. Общият съд не отчел, че потребителите не възприемат непременно различни категории знаци по един и същ начин. Докато потребителят може би няма навик да съди за произхода на стоката по нейния цвят или опаковка — когато липсват графични или словни елементи, тъй като стоките и опаковките обикновено са оцветени — съвсем различно е положението при услугите. Понеже услугите по своето естество нямат цвят, когато ставало дума за тях, потребителят възприемал цветовете по съвсем различен начин от начина, по който възприемал цветовете за стоките. Следователно, когато се преценява отличителният характер на цветовете, трябва да се прави разлика между стоки и услуги.

Четвърто, когато преценява отличителният характер на въпросната марка, Общият съд изопачил релевантните факти и

не мотивирал достатъчно своето решение. Общият съд приел без никакво основание, че хоризонталите цветни ивици обикновено се използват като декоративни елементи за влаковете. По този начин той не взел предвид факта, че настоящият случай се отнася до преценка на отличителния характер на конкретна цветна марка, а не за окраската на железопътни вагони изобщо. По същия начин Общият съд не взел предвид, че заявката за разглежданата марка не е подадена за железопътни вагони, а за услуги от клас 39. Накрая, жалбоподателят излага обширно становище по въпроса, че цветните елементи в железопътния транспортен сектор не се възприемат като декоративни елементи, а като указания за произход. Той счита, че Общият съд не разгледал изтъкнатите от него доводи.

Иск, предявен на 15 февруари 2011 г. — Европейска комисия/Кралство Нидерландия

(Дело С-65/11)

(2011/С 130/19)

Език на производството: нидерландски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: А. Nijenhuis и D. Triantafyllou)

Ответник: Кралство Нидерландия

Искания на ищеца

Комисията моли Съда:

— да установи, че като не се е консултирало с Комитета по ДДС и като е допуснало възможността данъчнонезадължени лица да станат част от данъчен субект, видно от Решение № VB91/347 от 18 февруари 1991 г., Кралство Нидерландия не е изпълнило задълженията си по членове 9 и 11 от Директива 2006/112/ЕО⁽¹⁾ на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност,

— да осъди Кралство Нидерландия да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Съгласно член 9, параграф 1 от Директива 2006/112/ЕО „данъчнонезадължено лице“ означава всяко лице, което извършва независима икономическа дейност на някое място, без значение от целите и резултатите от тази дейност. Член 11 от Директивата за ДДС предвижда, че след консултиране с Консултативния комитет по данък върху добавената стойност („Комитет по ДДС“), всяка държава членка може да разглежда като едно данъчнонезадължено лице всички лица, установени на територията на тази държава членка, които, макар и юридически независими, са тясно обвързани едно с друго от финансови, икономически и организационни връзки.

Според Комисията, като е допуснала възможността данъчнонезадължени лица да станат част от данъчен субект Нидерландия не е изпълнила задълженията си по членове 9 и 11 от Директива 2006/112/ЕО. Освен това, като не се била консултирала с Комитета по ДДС Нидерландия не изпълнила задълженията си по член 11 от Директива 2006/112/ЕО.

(¹) ОВ L 347, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7.

Жалба, подадена на 16 февруари 2011 г. от DTL Corporación, S.L. срещу решението, постановено от Общия съд (четвърти състав) на 15 декември 2010 г. по дело T-188/10, DTL Corporación S.L./Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП)

(Дело C-67/11 P)

(2011/C 130/20)

Език на производството: испански

Страни

Жалбоподател: DTL Corporación, SL (представител: A. Zuazo Araluze, abogado)

Други страни в производството: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) и Gestión de Recursos y Soluciones Empresariales, S.L.

Искания на жалбоподателя

Да се отмени изцяло Решението на Общия съд (четвърти състав) от 15 декември 2010 г. по дело T-188/10

Да се уважат следните искания, направени пред първата инстанция:

1. Да се отмени решението на втори апелативен състав на СХВП от 17 февруари 2010 г. по дело R 767/2009-2.
2. Да се замени същото с друго, което отхвърля възражението, направено своевременно от Gestión de Recursos y Soluciones Empresariales, S.L. срещу фигуративна марка на Общността № 5153325 „SOLARIA“, като се позволи регистрирането на посочената марка за всички поискани стоки и услуги от класове 37 и 42
3. Да се осъдят СХВП и останалите страни по производството, които се противопоставят на жалбата, да заплатят съдебните разноски по същата.

Правни основания и основни доводи

1. Процесуални нарушения пред Общия съд, които накърняват интересите на жалбоподателя: искането за спиране на производството на основание член 77, букви в) и г) от Процедурния правилник на Общия съд е напълно пренебрегнато (член 58 от Статута на Съда на Европейския съюз)
2. Нарушение на правото на Съюза от страна на Общия съд: решението нарушава член 8, параграф 1, буква б) от

Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета — понастоящем Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета — относно марката на Общността, като обявява изрично, че:

- а) словният елемент на марката на Общността — предмет на спора преобладава в цялостната марка
- б) че споменатият словен елемент не преобладава в цялостната марка; противоречие, което решително влияе на преценката на вероятността от объркване (член 58 от Статута на Съда на Европейския съюз).

Преюдициално запитване, отправено от Bundesverwaltungsgericht (Германия) на 18 февруари 2011 г. — Федерална република Германия/У

(Дело C-71/11)

(2011/C 130/21)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Bundesverwaltungsgericht

Страни в главното производство

Жалбоподател: Федерална република Германия

Отговорник: У

Други страни: Der Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht (Представителят на федералното правителство към Федералния административен съд); Der Bundesbeauftragte für Asylangelegenheiten beim Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Федералният комисар по въпросите на предоставянето на убежище към Федералната служба за миграция и бежанци)

Преюдициални въпроси

1. Следва ли член 9, параграф 1, буква а) от Директива 2004/83/ЕО (¹) да се тълкува в смисъл, че не всяко посегателство върху свободата на религия, с което се нарушава член 9 ЕКПЧ, представлява акт на преследване по смисъла на първата посочена разпоредба, а за да е налице тежко нарушение на свободата на религия, като едно от основните права на човека, е необходимо да се засяга нейната същина?

2. При утвърдителен отговор на първия въпрос:

- а) Ограничава ли се същината на свободата на религия до изповядването и до практикуването на определено вероизповедание по домовете или при съседи, или акт на преследване по смисъла на член 9, параграф 1, буква а) от Директива 2004/83/ЕО може да е налице и когато в резултат на публичното практикуване на определено вероизповедание в държавата по произход се поставят в опасност телесната неприкосновеност, животът и физическата свобода, което кара молителят да се откаже от такова публично практикуване на своето вероизповедание?